

A mesura que la tarda avançava, la llum brillant i calenta, després de la fredor fosca de l'hivern, anava escalfant la cuina on feinejaven. I la dona anava donant voltes a la seva obsessió: els revolucionaris de la CNT, els recordava perfectament, més

pobres que una rata, durant els primers dies de la guerra havien requisat totes les terres dels rics i havien cremat els sants de l'església. Havien posat el menjador col·lectiu a la casa del capellà i a l'església, un magatzem d'alfals. I a la capella de Sant Antoni, hi havia posat una fàbrica de lleixiu i de sabó.

En la primera postguerra, tots els del cap del davant havien marxat a França, exiliats, però feia tres dies havia tornat el fill d'un dels revolucionaris. La guerra mundial s'havia acabat feia un any. Els feixistes havien perdut i això havia envalentonat alguns antics cenetistes a tornar, si no ells, els seus fills amb l'esperança que Franco cauria d'una bufada. I venien carregats de plata, els malparits! La plata de la revolució! Portaven la saca de la revolució que havien robat al poble. Ho havien fotut tot i ara encara tornaven, els desgraciats. La dona pujava al cirerer cada cop que recordava els fets.

Va posar la gran olla a bullir, indignada. "I nosaltres, si no fos per la verdura que fem a l'hort... faves, i cols i bròquil és el que tenim! I una sardina de la costa a repartir entre els cinc fills!

Les taronges, ni ensumar-les!

.....

El diumenge, la senyora Francina, devota del sant local, un arcàngel especialitzat en el tall de les pestes i epidèmies, després del sermó i de la litúrgia feien rotllana a la plaça de missa. Carme, Josefina i Mercè feien safareig, - Saps que m'han dit, Francina? Que ha tornat la filla de Brumari, el cap dels rojos més reconstruïts.

- No em diguis! I on s'està?

- A la casa de son oncle Ferran.

- I Josep de Vesòdia, ja ho has vist. Saps que fan una casa nova?

- Una casa nova? I d'on han tret els quartos?

- De la plata de la revolució! Que t'ho dic Jo, Francina.

- D'on ho han de treure? Si abans de la revolta no tenien ni un duro i ara en tenen per una casa de nova planta?

I rondinant tornava a casa: la saca de plata... la saca de plata.

Andreu Loncà Loncà

Símbols religiosos a l'escola pública

El fred ha arribat però sentim l'escalfor dels munts de llums que guarneixen els carrers. Un altre cop les nades tornem a omplir les nostres orelles, l'esperit del Nadal va estenent el seu mantell en els nostres cors.

A moltes escoles públiques es celebren diverses tradicions d'aquestes festes. En algunes fan cagar la soca, tronc o tió; en d'altres hi va el Pare Noel o els Reis d'Orient. Es fan pessebres vivents, cantades de nades, intercanvi de felicitacions de Nadal...

Són les nostres tradicions, ens agrada fer-ho i ens agrada que els nens i les nenes ho interioritzin i en gaudeixin. No és pas dolent això, ans al contrari, és positiu. Però no podem perdre de vista que és una festa de caire religiós, en la qual es celebra el naixement de Jesús.

Tenim altres festes d'aquest tipus que celebrem al llarg de l'any relacionades amb diferents aspectes religiosos. Ens fem participants de la festa de Primera Comunió dels nens i nenes de l'escola. De vegades, fins i tot, esdevenim l'enllaç entre la parròquia i els alumnes, etc.

Mai hem dit a cap nena, nen, mestre o mestra que es treguin la medalleta de la Mare de Déu, de la Verge de Lourdes, o el crucifix que porten penjats al coll.

Vivim en democràcia i som totalment lliures per fer-ho.

És per això que m'estranya que en la nostra societat, oberta i democràtica, ens posem les mans al cap perquè una nena magrebí porti el mocador al cap en una escola pública.

Sempre i quan partim de la voluntat individual d'aquella persona que vulgui posar-se'l, hem de fer diferenciació entre una creu penjada al coll o un mocador embolcallant el cap?

No vull obrir cap porta a possibles canvis en la visió actual dels centres educatius, i reitero el desig de continuar celebrant a l'escola les nostres tradicions, tinguin un origen religiós o no; però crec que hem d'analitzar els nostres propis comportaments abans de jutjar els dels altres i actuar en conseqüència.

Anna Gairí

SIRIUS-AREMI

Què és SIRIUS-AREMI?

SIRIUS-AREMI és un servei gratuït depenent del Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya.

Té com a finalitat millorar l'autonomia personal (mobilitat, accessibilitat, comunicació, accés a l'ordinador...) de qualsevol persona que presenti una discapacitat (temporal i/o permanent) i/o de la gent gran. A l'igual que als professionals o institucions, podeu utilitzar aquest servei per tal de millorar la qualitat de vida de les persones que ateneu.

Podeu visitar-nos si ho desitgeu al carrer Mestre Tonet sense número de Lleida o podeu sol·licitar que vinguem al vostre centre o institució si ho considereu oportú, i us facilitarem una informació més precisa. El telèfon de contacte és: 973 264 644 (demaneu per Anna Rosell, coordinadora de SIRIUS-AREMI).

SIRIUS-AREMI

CENTRE PER L'AUTONOMIA PERSONAL SIRIUS-AREMI

Un cop més AREMI vol posar el seu gra de sorra per donar-se a conèixer en el marc d'aquesta publicació. En *El Nou Pinetell* hi sovintegen informacions sobre els diferents serveis que s'ofereixen en el marc de l'associació i en aquesta ocasió volem apropar-vos una vegada més el Centre per l'Autonomia Personal SIRIUS-AREMI.

Població d'Alpicat a 30 de novembre de 2007

Tram d'edat	Homes		Dones		Total	
	u.	%	u.	%	u.	%
- 4	181	3,04	209	3,51	390	6,56
5 - 9	178	2,99	166	2,79	344	5,79
10 - 14	164	2,76	159	2,67	323	5,43
15 - 19	175	2,94	178	2,99	353	5,94
20 - 24	166	2,79	162	2,72	328	5,52
25 - 29	220	3,70	203	3,41	423	7,12
30 - 34	279	4,69	289	4,86	568	9,56
35 - 39	256	4,30	257	4,32	513	8,63
40 - 44	276	4,64	261	4,39	537	9,04
45 - 49	253	4,25	242	4,07	495	8,33
50 - 54	218	3,67	198	3,33	416	7,00
55 - 59	155	2,60	139	2,34	294	4,94
60 - 64	122	2,05	119	2,00	241	4,05
65 - 69	80	1,34	69	1,16	149	2,50
70 - 74	69	1,16	87	1,46	156	2,62
75 - 79	81	1,36	86	1,44	167	2,81
80 - 84	46	0,77	88	1,48	134	2,25
85 - 89	22	0,37	53	0,89	75	1,26
90 - 94	6	0,10	22	0,37	28	0,47
95 - 99	2	0,03	4	0,06	6	0,10
TOTAL	2.949,00		2.991,00		5.940	

Parlem d'amor

En aquest moment estic mirant el cel entre pins: és blau, serè i els arbres són d'un verd maragda. De sobte, em ve un pensament: que de pressa ha passat l'any 2007! I em pregunto: haurem augmentat l'amor dins el nostre cor aquest any 2007? Pensem-hi tots una miqueta.

Doncs, sí lectors, l'any s'acaba i amb les seves acaballes arriba Nadal, el miracle de Nadal. Les festes nadalenques, per a alguns la millor època de l'any i per a altres, la més trista. Però per a la gran majoria són dies de festa, d'alegria, de felicitacions, de regals. Tothom et fa la rialla, et diu «bones festes, que tinguis un bon any nou», etc. Són dies d'eufòria col·lectiva, de sopars d'empresa, de vacances...

La gent et pregunta: "Has fet la carta als Reis?". És clar que l'he feta! I què hi demanem? Doncs el de sempre: un rellotge nou, un telèfon mòbil nou, un joc, un ordinador, una peça de roba, etc. Però demanem ajuts per als germans que passen fam, que viuen en la més gran de les misèries, que s'alimenten del que troben als contenidors d'escombraries, que beuen aigua bruta, insalubre, que dormen en quatre cartrons, passen un fred terrible? D'aquests ningú se'n recorda i menys per Nadal.

Per Nadal encara és més trist ser pobre. Per això us voldria animar perquè durant aquests dies tan assenyalats us recordeu dels més necessitats, dels desheretats de la terra que només estan esperant una mà amiga plena d'amor.

Si mireu els angelets del gràfic veureu que estan molt pensatius, potser es pregunten: ajudaran els nens?, apadrinaran algun petit? Apadrinar és poder pensar que gràcies a nosaltres almenys un nen podrà menjar i anar a l'escola per arribar a ser un home de bé. Hi ha

associacions que et poden assessorar i atendre en aquest aspecte.

L'amor és caritat i, si volem un veritable Nadal, hem de ser caritatius amb els que no tenen res. Si no penseu-hi una miqueta, potser al costat de casa hi ha qui espera el miracle de Nadal, doncs ajudem-lo. Però pensant que Nadal no és un sol dia, és tot l'any, perquè passats aquests dies festius la fam, el fred i la pena continuen existint.

Per acabar les festes arriben els Reis? I arriben carregats de joguines per als més petits. Teniu joguines que ja no volen? Doncs feu-les arribar mitjançant associacions als nens que no en tenen, ja que els ulls d'un infant plens d'il·lusió són glòria!

Sembrem la bondat, potser alguna llavor es perdrà però no totes, i encara que molt endins sempre hi haurà un moment meravellós on la llavor doni fruit, un fruit d'amor i de lliurament cap als necessitats. Que Nadal sigui feliç per a tots, pobres i rics, i que entri l'amor a totes les llars.

Avui em vull acomiadar amb unes paraules que no són meves però que em van fer molt de bé quan les vaig llegir; "Floreix la rosa on hi ha senzillesa, cura i amor. Floreix l'amor on hi ha sinceritat, respecte i fidelitat".

De tot cor, bones festes i feliç 2008 per a tots!

Pepita Verd Vicens

Tinc una nineta...

Aquest joc que us presentem és força senzill, segurament que la majoria de la gent de l'època el recordareu en castellà.
Era un joc cantat i normalment hi jugaven les nenes:

"Tinc una nineta
vestida de blau,
sabatetes blanques
i mitjons brodats.

La tinc malalteta
crido al bon doctor,
té un xic de febreta
i de mal de coll.

Em diu senyoreta
li caldrà repòs
i amb la forquilleta
donar-li un xarop".

**Ludoteca Municipal El Tren Màgic
Encarna Mecías i Montse Prats**

LA TINC UNA NINETA...

L'agonia del xiprer

*Atalaiada damunt la inerta roca,
una estructura cònica es duplicava
a la planúria líquida i moribunda.
La vegetal figura agonitzava solitària,
encara ferma a sa pètria sepultura.*

*La malaquita que ahir li lluí a cada angle
s'ha exhaurit del tot, tan sols li resta l'ambre.
La gasosa nuvolada enverinada la va abatre,
ràfegues metàl·liques li van esberlar el tors.
En la vall ressonava com un rèquiem l'udol del llop!*

*Sa cirial bellesa violada a l'altar del sacrifici.
Sang arterial s'escolava entre els còdols i barbs.
La serp antiga zigzaguejava enmig dels parts malaurats,
mudar l'escata volia, volia tornar a ser aigua viva,
volia ser posidònia, coral, ameba, volia tornar a ser aigua de mar.*

*Una llàgrima verda al fons de la marina,
una llàgrima verda damunt la roca inerta,
una llàgrima verda vora l'anònim fossar,
una llàgrima verda ens abraça casta i honesta,
una llàgrima verda per oferir-te duc a la mà.*

Dedicada al meu amic Félix Martín
Meritxell Sans

COL·LABORACIONS